

Sygn. akt I C 869/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 869/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 16 lipca 2018 r.

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od R. K. na swoją rzecz kwoty 1.070,55 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska podał, że pozwanego i (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. łączyła umowa pożyczki. Pozwany pomimo upływu terminu spełnienia świadczenia nie wywiązał się z przyjętego przez siebie zobowiązania. Następnie w dniu 26 czerwca 2017 r. wierzytelność wynikająca z przedmiotowej umowy została przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela na powoda, na podstawie umowy przelewu.

Pozwany, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały mu skutecznie doręczone, nie stawiał się, nie domagał się rozpoznania sprawy w jego nieobecności, ani też nie zajął stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 19 grudnia 2016 r. R. K. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ramową umowę pożyczki. Tego samego dnia wymieniony zawarł ze wskazanym podmiotem umowę pożyczki na kwotę 800 złotych, zobowiązując się do zwrotu tej kwoty wraz z prowizją w kwocie 200 złotych, w terminie do 18 stycznia 2017 r. R. K. potwierdził zawarcie umowy dokonując przelewu kwoty 1 złoty na rachunek bankowy pożyczkodawcy. W dniu 19 grudnia 2016 r. kwota pożyczki została mu przekazana na rachunek bankowy.

(umowa ramowa pożyczki, k. 40-46, umowa pożyczki, k. 47, potwierdzenia przelewu, k. 48-49)

W dniu 26 czerwca 2017 r. (...) w T. (E. zawarł z (...) Spółką Akcyjną we W. umowę sprzedaży wierzytelności. W treści umowy stwierdzono, że wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 do umowy zostały nabyte przez zbywcę od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na podstawie umów cesji zawartych 30 listopada 2016 r., 30 grudnia 2016 r., 30 stycznia 2017 r., 27 lutego 2017 r., 30 marca 2017 r., 29 kwietnia 2017 r. oraz 30 maja 2017 r.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, k. 25-29)

W dniu 29 czerwca 2017 r. M. R. w imieniu (...) złożył oświadczenie, zgodnie z którym w dniu 29 czerwca 2017 r. (...) Spółka Akcyjna we W. wpłacił całość wynagrodzenia z tytułu zawartej umowy sprzedaży wierzytelności.

(dowód: oświadczenie z 29 czerwca 2017 r., k. 33)

Pismem z 14 lipca 2017 r. R. K. został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 1.032,50 złotych, wynikającej z umowy cesji zawartej z (...).

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 50)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach prywatnych złożonych przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Należy mieć jednak na uwadze, że stosownie do treści art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też niestwierdzenie przez Sąd podstaw do podważenia domniemania autentyczności i prawdziwości pochodzenia dokumentów nie implikuje prawdziwości twierdzeń, które są w nich zawarte (tj. ich merytorycznej treści).

Ubocznie podnieść należy, że Sąd nie oparł się na złożonym przez powoda załączniku – wykazie wierzytelności. Nie wynika z niego choćby funkcjonalne powiązanie z jakąkolwiek umową cesji, w szczególności załącznik ten nie zawiera wskazania daty zawarcia umowy oraz podmiotów, które miałyby łączyć.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Orzekanie w warunkach rozprawy zaocznej oznacza możliwość uznania twierdzeń powoda za prawdziwe, choćby nie przedłożył żadnych dowodów. Jednakże Sąd każdorazowo ma obowiązek ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98).

W niniejszej sprawie poprzestanie na podzieleniu twierdzeń o faktach zawartych w pismach procesowych powoda nie było możliwe. Powód nad wyraz lakonicznie odniósł się do treści umowy, jaka miała łączyć go z pierwotnym wierzycielem, a fakt zawarcia takiej umowy nie znajduje potwierdzenia w dokumentach złożonych wraz z pozwem.

W tych warunkach należy uznać, że podstawa faktyczna powództwa jest niepełna, zawiera stwierdzenia o charakterze blankietowym, dotyczące istotnych okoliczności w postaci treści umów warunkujących zasadność roszczenia, których istnienie i treść w tych warunkach wymagały zweryfikowania. Wobec wątpliwości dotyczących skuteczności cesji, rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie mogło zostać oparte na samych twierdzeniach powoda, lecz wymagało odwołania się do ogólnych reguł dotyczących ciężaru dowodu w procesie.

Stosownie do treści art. 6 k.c., znajdującego swoje proceduralne odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W realiach niniejszej sprawy to powód był obowiązany do przedłożenia dowodów, które wykazywać będą fakt przysługiwania mu od pozwanego żądanej należności we wskazanej w pozwie wysokości.

Jakkolwiek powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności, nie wykazał on ciągu cesji, które miały złożyć się na przejście roszczenia na jego rzecz, ani też objęcia tą umową wierzytelności wobec pozwanego.

Choć powód podnosił, że zawarł umowę z wierzycielem pierwotnym, z dołączonych do pozwu dokumentów wynika że był jednym z cesjonariuszy, którym miała przysługiwać dochodzona pozvem wierzytelność. Tym samym dla wykazania przejścia uprawnień niezbędne było złożenie przez powoda wszystkich umów stanowiących podstawę cesji. Bez spełnienia tego wymogu nie sposób uznać, że powód jest legitymowany czynnie do dochodzenia wierzytelności, która miała wynikać z umowy pierwotnej.

Powód przedłożył umowę przelewu z dnia 26 czerwca 2017 r. zawartą przez niego z (...) w T.. W treści tej umowy wymieniono szereg umów cesji zawartych pomiędzy A. F. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a (...). Nie sposób ustalić, którą z tych umów miała być objęta wierzytelność wobec pozwanego, a nawet czy faktycznie wierzytelność ta została przeniesiona na (...).

Powód dołączył do pozwu także wyciąg z papierowego wykazu wierzytelności, w którym wymieniona została wierzytelność wobec pozwanego wynikająca z umowy zawartej w dniu 19 grudnia 2016 r., jednakże brak danych pozwalających zweryfikować, jakiej umowy wykaz ten dotyczy. Nie jest on w żaden sposób powiązany ze złożoną umową przelewu, poza tym że został podpisany przez tego samego pełnomocnika. Okoliczność ta nie wystarczy do uznania, że złożony wykaz jest funkcjonalnie powiązany z umową.

Jakkolwiek wykazane zostało, że pozwany zawarł umowę pożyczki z (...) sp. z o.o., na co wskazują potwierdzenia przelewów, powód nie wykazał ani zachowania ciągłości przelewów wierzytelności, ani tego, jakie wierzytelności były objęte zawartą przez niego umową.

Z uwagi na powyższe powództwo należało oddalić w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

S., (...)